

Sygnatura akt VIII C 1177/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 września 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Martyniec

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2020 r. na posiedzeniu niejawnym

**sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą we W. oraz A. K.**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. we W. kwotę 7.288,27 zł (siedem tysięcy dwieście osiemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. K. kwotę 7.288,26 zł (siedem tysięcy dwieście osiemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

III. oddala dalej idące powództwa;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. we W. kwotę 3.918 zł tytułem kosztów procesu, w tym 437 zł kosztów postępowania w przedmiocie zawezwania do próby ugodowej.

Sygn. akt VIII C 1177/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 marca 2019 r. powodowie: (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. oraz A. K. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 15 214,04 zł w ten sposób, aby zasądzić na rzecz powoda ad 1 kwotę 7 607,02 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 7 307,03 zł od 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 300 zł od 22 lipca 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzić na rzecz powódki ad 2 kwotę 7 607,02 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 7 307,02 zł od 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 299,99 zł od 22 lipca 2017 r. do dnia zapłaty. Ponadto powodowie wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda ad. 1 całości kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także kosztów wywołanych próbą ugodową przed Sądem Rejonowym dla Warszawy –Śródmieścia (sygn. akt VI Co 1556/17), tj. opłaty od wniosku 300 zł, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając żądanie podała, iż dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia autocasco (AC) w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 6 marca 2016 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd należący do B. i K. Ś.. Wierzytelność z ww. tytułu została przeniesiona przez poszkodowanych na stronę powodową na mocy umowy cesji z dnia 12 stycznia 2017 r. Pozwana wypłaciła należne odszkodowanie w oparciu o tzw. wariant optymalny, zaś

w ocenie powoda winna dokonać rozliczenia wg wariantu serwisowego, zgodnie z warunkami polisy. W ocenie strony powodowej, postanowienia OWU uzależniające wypłatę odszkodowania w pełnej wysokości (wg wariantu serwisowego) od spełnienia przez poszkodowanego konsumenta określonych warunków (przedłożenie oryginałów rachunków / faktur VAT), mają charakter abuzywny.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów solidarnie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana potwierdziła, że zawarła z poszkodowanymi B. i K. Ś. umowę ubezpieczenia AC na pojazd marki H. (...) o nr rej. (...) z okresem ubezpieczenia od dnia 9 marca 2015 r. do dnia 8 marca 2016 r. oraz że prawa i obowiązki stron określały polisa nr (...) oraz OWU ustalone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 24 grudnia 2013 r. Wskazała, że umowa ubezpieczenia AC została zawarta w wariantcie serwisowym, który dawał możliwość rozliczenia szkody na podstawie oryginalnych rachunków lub faktur VAT. Przyznała, że likwidowała szkodę polegającą na uszkodzeniu ww. pojazdu i ustaliła wysokość odszkodowania z tytułu kosztów naprawy na kwotę 7 803,47 zł. Strona pozwana zakwestionowała prywatną kalkulację kosztów naprawy przedstawioną przez powodów, bowiem została ona w jej ocenie sporządzona niezgodnie z ogólnymi warunkami ubezpieczeń komunikacyjnych obowiązujących strony umowy. Odnosząc się do żądania zapłaty kwoty 599,99 zł tytułem zwrotu kosztów opinii prywatnego rzeczoznawcy, strona pozwana zarzuciła, iż ten element żądania nie stanowił kosztu mającego umożliwić poszkodowanym dochodzenie odszkodowania. W kwestii odsetek strona pozwana podniosła, iż nie jest zasadne ich żądanie od dnia 6 kwietnia 2016 r., bowiem żądanie zostało sprecyzowane co do wysokości dopiero w piśmie z dnia 31 maja 2017 r.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. Ś. i K. Ś. w dniu 9 marca 2015 r. zawarli ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) potwierdzoną polisą nr (...). Umowa w zakresie AC została zawarta w wariantcie serwisowym, w opcji stałej wartości pojazdu oraz niepominiejszania sumy ubezpieczenia. Roczna składka wyniosła 2 269 zł.

K. Ś. zależało na tym, aby umowa ubezpieczenia została zawarta w jak najkorzystniejszym wariantcie; wykupione AC było najdroższym dostępnym wówczas. Samochód został po szkodzie naprawiony z użyciem oryginalnych części, lecz wysokość otrzymanego odszkodowania nie wystarczyła na jego naprawę.

Dowód: Polisa nr (...), k. 41 – 43

Zeznania świadka K. Ś., k. 153-154

W dniu 6 marca 2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ ubezpieczony pojazd; odpowiedzialność za skutki zdarzenia z tytułu łączącej strony umowy ubezpieczenia komunikacyjnego AC ponosi strona pozwana (...) S.A z siedzibą w W..

Bezsporne

Decyzją z dnia 11 marca 2016 r. strona pozwana przyznała B. Ś. i K. Ś. odszkodowanie w kwocie 7 803,47 zł.

Dowód: Decyzja z dnia 11 marca 2016 r., k. 59

W dniu 12 stycznia 2017 r. strona powodowa nabyła od B. i K. Ś. wszelkie wierzytelności związane ze szkodą komunikacyjną nr (...) z dnia 6 marca 2016 r., w tym wierzytelność z tytułu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy. Cedenci oświadczyli, że zlecieli spółce Centrum (...) Sp. z o.o. we W. sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy, a należność z tego tytułu w wysokości 600 zł została zapłacona na ich polecenie przelewem w ramach umowy cesji, którą zawarli ze spółką (...) Sp. z o.o. bezpośrednio na rachunek spółki (...) Sp. z o.o. Pismem z tego samego dnia (...) S.A. został poinformowany przez cedentów o przeniesieniu wierzytelności.

Dowód:

Umowa cesji z dnia 12 stycznia 2017 r., k. 36 – 38

Oświadczenie z dnia 12 stycznia 2017 r., k. 39

Pismo z dnia 12 stycznia 2017 r., k. 40

W dniu 9 maja 2017 r. została sporządzona opinia techniczna przez Centrum (...) Sp. z o.o., która określiła koszty naprawy pojazdu uszkodzonego w dniu 6 marca 2016 r. na kwotę 22.417,52 zł. Koszt opinii wyniósł 599,99 zł.

W dniu 31 maja 2017 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 25 815,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Wobec braku spełnienia tego żądania, strona powodowa wniosła w dniu 21 czerwca 2017 r. do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia o zawiązekanie (...) S.A. do próby ugodowej. Wobec niestawiennictwa (...) S.A. na posiedzenie w dniu 25 sierpnia 2017 r. w sprawie VI Co 1556/17 do zawarcia ugody nie doszło.

Dowód: Opinia techniczna – wycena nr (...), k. 60-74

Faktura VAT nr (...), k. 83

E-mail z dnia 31 maja 2017 r., k. 75

Wniosek o zawiązekanie do próby ugodowej, k. 77 – 79

Protokół z posiedzenia w sprawie o sygn. akt VI Co 1556/17, k. 81 – 81v

Zgodnie z § 3 pkt 58 Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych, ustalonych uchwałą Zarządu (...) S.A. z siedzibą w W. nr (...) z dnia 24 grudnia 2013 r. szkodą całkowitą jest uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty jego naprawy ustalone według zasad określonych w § 20 ust. 2 przekraczają 70% wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania.

Zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 1 a i b OWU za zapłatą dodatkowej składki ubezpieczeniowej umowa AC może zostać zawarta z zastosowaniem:

- a) wariantu serwisowego, o którym mowa w § 19 ust. 3 pkt 1, w przypadku pojazdów powyżej 3 roku eksploatacji,
- b) stałej wartości pojazdu w całym okresie ubezpieczenia oraz bez pomniejszania sumy ubezpieczenia o wypłacone odszkodowanie, z tym że stałej wartości pojazdu w całym okresie ubezpieczenia nie stosuje się w celu ustalenia, czy zachodzi przypadek szkody całkowitej, o którym mowa w § 20 ust. 1.

Zgodnie z § 13 ust. 1 OWU określona w umowie AC suma ubezpieczenia odpowiada wartości pojazdu brutto.

Zgodnie z § 17 ust. 1 i 2 OWU odszkodowanie nie może być wyższe niż suma ubezpieczenia. Jeżeli suma ubezpieczenia odpowiada wartości pojazdu brutto, przy ustaleniu wysokości odszkodowania uwzględnia się podatek VAT.

Zgodnie z § 19 ust. 2 OWU w przypadku szkody częściowej koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania. Koszty naprawy pojazdu w wariantach serwisowych ustalane są na podstawie cen części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany – cen części oryginalnych serwisowych (§ 19 ust. 3 ppkt 1 OWU). Zgodnie z § 19 ust. 5 OWU z zastrzeżeniem ust. 6 i 7, wysokość odszkodowania ustala się z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 2–4 i sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E., z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu;
- 2) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu;
- 3) cen części zamiennych ustalonych stosownie do ust. 3 i 4;
- 4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A. lub E..

(...) ustala odszkodowanie w sposób przewidziany w niniejszym ustępie pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów. W razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT, (...) weryfikuje wysokość odszkodowania ustaloną na podstawie tych rachunków lub faktur VAT według zasad określonych w ust. 5 (§ 19 ust. 6 OWU). W razie nieprzedstawienia rachunków lub faktur VAT, o których mowa w ust. 5, (...) wypłaca bezsporną część odszkodowania ustaloną na podstawie wyceny (...) sporządzonej w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E. (§ 19 ust. 7 OWU).

Dowód:OWU komunikacyjnych (...), k. 44 – 56v

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu B. Ś. i K. Ś., powstałych w wyniku kolizji z dnia 6 marca 2016 r., wynosi według wariantu serwisowego kwotę brutto 22 388 zł.

Dowód: Opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, wyceny wartości oraz kosztów naprawy pojazdów samochodowych przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu dr inż. W. A., k. 159 – 178v

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W toku niniejszego postępowania powodowie dochodzili od pozwanego ubezpieczyciela zapłaty wynikającej z zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia pojazdu należącego do B. i K. Ś.. W sprawie bezspornym pozostawał przy tym fakt zaistnienia szkody, posiadania ubezpieczenia AC przez B. i K. Ś. oraz przyznania przez stronę pozwaną odszkodowania. Pozwany ubezpieczyciel podnosił, że wypłacił na rzecz powoda odszkodowanie odpowiadające treści umowy, bowiem, skoro powód nie przedłożył rachunków lub faktur VAT, to wysokość odszkodowania należało określić na podstawie § 19 ust. 7 OWU.

Powodowie w rozpoznawanej sprawie domagali się zatem zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 15 214,04 zł tytułem dopłaty do uzyskanego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 599,99 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty sporządzenia opinii prywatnej i kosztorysu naprawy wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 lipca 2017 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie, przy roszczeniu majątkowym, określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

W niniejszej sprawie, ponieważ powód dochodził odszkodowania z tytułu dobrowolnie zawartej umowy ubezpieczenia autocasco, najistotniejsze były zapisy tej umowy oraz ogólnych warunków ubezpieczenia normujące kwestie ustalenia wysokości odszkodowania.

Istota odszkodowania, do jakiego ma prawo ubezpieczony na podstawie umowy ubezpieczenia, sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń ma zwrócić mu koszty odtworzenia ubezpieczonego mienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2004 r., sygn. akt II CK 399/02). Zatem odszkodowanie, należne również w ramach ubezpieczenia

autocasco, obejmuje wszystkie koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. O przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można zaś mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 10 listopada 1992 r., sygn. akt I ACr 410/92, wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 1971 r., sygn. akt III CRN 450/70).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 maja 1997 r. (sygn. akt III CKN 76/97, LEX nr 50796) „zarówno przepisy normujące umowy, jak i regulujące je postanowienia ogólnych warunków umów, jak też indywidualnie uzgadniane umowy nie powinny być interpretowane w sposób oderwany od ich natury i funkcji. Umowa ubezpieczeniowa ma pełnić funkcję ochronną, z czego wynika, że miarodajny dla wykładni jej postanowień jest punkt widzenia tego, kto jest chroniony”.

W niniejszej sprawie warunki, w których poszkodowanym przysługiwało od pozwanego ubezpieczyciela odszkodowanie, określone były w zawartej przez strony umowie ubezpieczenia autocasco, której integralną częścią są Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych ustalone uchwałą zarządu (...) S.A. z siedzibą w W. nr (...) z dnia 24 grudnia 2013 r. Z przedłożonej przez powoda polisy wynika, iż pojazd powoda ubezpieczony był w wariantcie serwisowym. Nadto, jak wynikało z opinii biegłego sądowego W. A., której strony nie kwestionowały - szkoda miała charakter szkody częściowej. Dokonując zatem oceny zasadności dochodzonych roszczeń Sąd rozważył zapisy § 19 OWU w zw. z art. 812 § 8 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 812 § 8 k.c., różnicę między treścią umowy a ogólnymi warunkami ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązany jest przedstawić ubezpieczającemu w formie pisemnej przed zawarciem umowy. W razie niedopełnienia tego obowiązku ubezpieczyciel nie może powoływać się na różnicę niekorzystną dla ubezpieczającego. Przepisu nie stosuje się do umów ubezpieczenia zawieranych w drodze negocjacji.

Sąd w rozpoznawanej sprawie miał na uwadze, że w świetle zapisów OWU zakres obowiązku odszkodowawczego ubezpieczyciela był uzależniony od tego, czy ubezpieczony przedłożył rachunki bądź faktury VAT dokumentujące koszty naprawy pojazdu, czy też nie. W pierwszym przypadku, tj. gdy udokumentowanie kosztów naprawy nastąpiło za pomocą faktur VAT bądź rachunków zakres obowiązku odszkodowawczego był uregulowany zgodnie z § 19 ust. 6 OWU w zw. z § 19 ust. 5 OWU z uwzględnieniem cen części oryginalnych w przypadku wariantu serwisowego (§ 19 ust. 3 ppkt 1 OWU). W przypadku natomiast, gdy koszt naprawy nie był udokumentowany fakturą VAT bądź rachunkiem, ubezpieczonemu pozostawało jedynie rozliczenie szkody w oparciu o § 19 ust. 7 OWU, który przewiduje ustalenie odszkodowania z zastosowaniem cen części zamiennych ustalonych według wariantu optymalnego, tj. z uwzględnieniem wartości zamienników. Innymi słowy, nieprzedłożenie faktur VAT bądź rachunków skutkowało ograniczeniem zakresu ochrony ubezpieczeniowej do tej odpowiadającej wariantowi optymalnemu, pomimo wykupienia droższego wariantu serwisowego.

Wyżej wymienione postanowienia OWU podlegały ocenie przez pryzmat art. 812 § 8 k.c.

W ocenie Sądu, postanowienia § 19 ust. 5 OWU w zw. z § 19 ust. 3 OWU oraz w zw. z § 19 ust. 7 OWU, w zakresie uzależniającym wypłacenie odszkodowania od dokonania naprawy i przedstawienia rachunków lub faktur VAT, dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów, stanowią niewątpliwie niekorzystną dla ubezpieczającego różnicę między treścią zawartej umowy a ogólnymi warunkami ubezpieczenia, o której to różnicy strona pozwana nie poinformowała powoda w formie pisemnej przed zawarciem umowy. Treść umowy wskazuje bowiem wprost na wariant serwisowy – bez wyjątków, a OWU przewidują odszkodowanie w wariantcie serwisowym nie w każdym przypadku. A zatem strona pozwana nie może powoływać się na różnicę niekorzystną dla ubezpieczającego.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienia OWU niewątpliwie nie

zostały ustalone indywidualnie z B. i K. Ś., nie podlegały negocjacji, a na ich treść ww. osoby w istocie nie miały wpływu. Ponadto postanowienia określające należne odszkodowanie zostały określone w sposób niejednoznaczny. Tym samym obowiązek ustalenia przez stronę pozwaną wysokości należnego odszkodowania, wbrew zapisom § 19 ust. 1 i 3 OWU, przerzucony został na osobę poszkodowanego i stanowi przejaw rażąco nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy, choć to pozwany ubezpieczyciel, jako jeden z największych zakładów ubezpieczeń na rynku krajowym i profesjonalista dysponujący obszerną bazą danych pojazdów, jest ekonomicznie i organizacyjnie silniejszą stroną umowy. Nierównowaga ta ma w sprawie o tyle istotne znaczenie, że stanowi rażące naruszenie interesów konsumentów, którzy dobrowolnie zawierając umowę ubezpieczenia pojazdu i uiszczając z tego tytułu podwyższoną składkę ubezpieczeniową, obciążeni zostali dodatkowym obowiązkiem przedłożenia dokumentów naprawy pojazdu. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany w ogóle dokonał naprawy rzeczy. Decyzja poszkodowanego o dokonaniu naprawy samochodu bądź jej zaniechaniu nie ma wpływu na okoliczność doznanego uszczerbku majątkowego. W ocenie Sądu brak jest więc podstaw do zaakceptowania uzależnienia zakresu obowiązku odszkodowawczego od faktu wykonania naprawy. Należy z całą stanowczością stwierdzić, że obowiązek naprawienia szkody powstaje z dniem powstania szkody i nie jest zależny od tego, czy poszkodowany naprawi auto. Poszkodowany nie ma obowiązku naprawy pojazdu, a odszkodowanie mu należne obejmuje uszczerbek majątkowy, jaki poniósł w momencie powstania szkody, równy kwocie potrzebnej do przywrócenia auta do stanu poprzedniego. Uzależnianie ustalenia wysokości szkody od przedstawienia rachunków bądź faktur kształtuje prawa ubezpieczonego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interes. Poszkodowany nie musi wykorzystywać swoich środków celem naprawy auta, ale ma prawo czekać na wypłatę odszkodowania i naprawić auto po tym zdarzeniu, albo też go w ogóle nie naprawiać. Postanowienia OWU w § 19 ust. 7 stanowiły zatem klauzulę abuzywną, która zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. nie wiązała konsumentów. Oznacza to, że odszkodowanie powinno zostać wyliczone w wariantcie serwisowym.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż poszkodowani konsumenci – B. i K. Ś., w następstwie zdarzenia z dnia 6 marca 2016 r. ponieśli szkodę w wysokości 22 388 zł, tj. przy uwzględnieniu wariantu serwisowego. Ustalenia te poczynił w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, wyceny wartości oraz kosztów naprawy pojazdów samochodowych przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu dr inż. W. A., do której żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń.

Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, ale wyłącznie ich ocena na podstawie fachowej wiedzy i specjalnych wiadomości. Uzasadnienie opinii zostało przez biegłego sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały, biegły fachowo uzasadnił wnioski końcowe. Sąd ocenił poziom wiedzy biegłego, jego podstawy teoretyczne oraz sposób motywowania przyjętego w opinii stanowiska w sposób pozytywny. Sąd podkreśla jednakże, że opinia biegłego nie stanowiła jedynej podstawy orzeczenia. Dopiero całościowa i wszechstronna ocena materiału dowodowego doprowadziła Sąd do uznania, że na stronie pozwanej ciąży obowiązek zapłaty w żądanej przez powoda wysokości. W swojej opinii biegły sądowy określił wysokość kosztów naprawy wg programu A. w wariantcie serwisowym (mającym zastosowanie w ocenie powodów) na 22 388 zł brutto, zaś w wariantcie optymalnym (mającym zastosowanie wg pozwanej) na 11 411,69 zł brutto. W wariantcie serwisowym zawarty został koszt naprawy przy uwzględnieniu cen rynkowych części oryginalnych. W wariantcie optymalnym zawarty został koszt naprawy z potrąceniem cen części oryginalnych w wysokości 55 %, zgodnie z § 19 ust. 3 OWU (vide pkt 9.1.3 opinii).

W toku postępowania Sąd ustalił zatem, że umowa ubezpieczenia została zawarta w wariantcie serwisowym, a nie optymalnym. Celem umowy dla ubezpieczonych było uzyskanie odszkodowania w wysokości przewidzianej w wariantcie serwisowym, skoro zapłacili oni odpowiednio wyższą składkę od tak ustalonej wartości i zawarli umowę w wariantcie serwisowym. B. Ś. i K. Ś. umówili się na wariant serwisowy i to w tym wariantcie, z uwzględnieniem części oryginalnych, winno zostać ustalone odszkodowanie. Sąd ostatecznie przyjął, że między stronami obowiązywała umowa w wersji serwisowej ze wszystkimi tego konsekwencjami.

Sąd opierając się na powyższej opinii biegłego sądowego ustalił, iż wysokość szkody, wyliczona zgodnie z zawartą przez strony umową ubezpieczenia autocasco, w pojeździe B. Ś. i K. Ś., na skutek zdarzenia z dnia 6 marca 2016 r., to kwota 22 388 zł brutto.

W związku z tym, że koszt naprawy uszkodzeń pojazdu w wariantcie serwisowym wynosi brutto 22 388 zł, a strona pozwana wypłaciła już powodowi łącznie kwotę 7 803,47 zł tytułem odszkodowania, należało przyznać powodowi kwotę 14 584,53 zł.

W ocenie Sądu nie zachodziły podstawy do zasądzenia kosztów prywatnej ekspertyzy. Wskazać należy, że co do zasady odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r. III CZP 75/11 OSNC 2012/7-8/81, LEX nr 1119650, Prok.i Pr.-wkł. 2012/12/34, www.sn.pl, Biul.SN 2012/3/9, G.Prawna 2012/53/11 oraz uchwała Sadu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/04 OSNC 2005/7-8/117, Prok.i Pr.-wkł. 2005/1/32, Biul.SN 2004/5/6, Wokanda 2004/7-8/12, Wspólnota 2004/14/55, M.Prawn. 2005/3/162, M.Prawn. 2004/13/583, M.Prawn. 2004/15/720). W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd doszedł jednak do przekonania, że opinia ta nie była poszkodowanym potrzebna do weryfikacji prawidłowości naliczenia odszkodowania przez stronę pozwaną ani też do określenia przez poszkodowanych wysokości ewentualnych roszczeń wobec strony pozwanej. Poszkodowani bowiem zlecili jej sporządzenie w chwili, gdy zbywali swoją wierzycielność a została ona sporządzona prawie pięć miesięcy później.

Zasądzeniu na rzecz powodów podlega zatem kwota 14 584,53 zł, ponieważ zaś żądali oni zasądzenia tej kwoty nie solidarnie, lecz w częściach równych – w pkt I wyroku zasądzeniu od strony pozwanej na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. we W. podlegała kwota 7 288,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, zaś w pkt II wyroku zasądzeniu od strony pozwanej na rzecz powódki A. K. podlegała kwota 7 288,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Sąd uwzględnił żądanie odsetkowe strony powodowej wyrażone w pozwie. Żądanie to uzasadnione było dyspozycją przepisu art. 481 § 1 k.c., wedle którego wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W sprawach z zakresu ubezpieczeń zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie szkoda u ubezpieczyciela została zgłoszona, jak wynika z treści decyzji na k. 59, już w dniu 6 marca 2016 r. Wobec powyższego powodowi należały się odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwa podlegały oddaleniu (pkt III).

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 100 zdanie drugie k.p.c., mając na uwadze, że strona powodowa proces niemal w całości wygrała. Stąd należy się jej zwrot całości kosztów procesu, które obejmowały: 300 zł tytułem opłaty od pozwu, 34 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictwa, wynagrodzenie biegłego w kwocie 1 347 zł (pokryte w całości z zaliczki uiszczonej przez powoda ad. 1), koszty zastępstwa w kwocie 1 800 zł oraz 437 zł tytułem kosztów wywołanych próbą ugodową. Zgodnie z wnioskiem – koszty te zostały zasądzone powoda ad. 1.